

Mám ja mamu poklad zlatý

„Dáš mi papier?“

„Čo si mi sľúbila? Hovorila si, že budeš potichu. Inak nemôžem pracovať.“

„Dobre, mami. Ale dáš mi ten papier?“

Mama si vzdychne.

„Je tu v zásuvke. A teraz buď, prosím, ticho.“

Janka prikývne. Stojí pred maminým písacím stolom a zhovára sa sama so sebou. Potichučky.

„Marek, teraz si na rade ty. Prednes svoju básničku.“

Janka sa hrá na učiteľku. Marek tu nie je, ale Janka sa hrá, že akože je. Šepká ďalej.

„Milá mamička, počúvaj, čo ti chcem dnes riečiť...“

Z kútikov očí poškuľuje po mame.
Mama vraští čelo.

„Nič sa nedeje, mami, len pokojne pracuj.“

Tak potom už žiadna škola. Hrá sa na nakupovanie. Janka poíde ku knižnici. Do kníh nesmie kresliť ani z nich vystrihovať.

„Mami, môžem si vziať nožničky?“

Mama ukáže na zásuvku a klepká ďalej.

Janka povyberá z knižnice najmenšie knižky. Jednu za druhou. Pokladie ich na seba. Celú hromadu.

Mama klepká ďalej. Chvíľami prestane a zadíva sa na obrazovku.

Aj Janka pracuje. Má obchod. Kníhkupectvo. Strihá z kusa papiera malé pásiky a niečo na ne píše. Cenu. 605 90 000 2 000 000.

„Kde je kalkulačka?“

Mama píše ďalej.

„Kde je kalkulačka, mami?“

„Čo si mi slúbila?“

Janka si vzdychne. Bez kalkulačky nemôže pracovať. Tak teda niečo iné. Môže si napríklad kresliť.

Na zadnú stranu pásika papiera nakreslí bábiku. S dlhými vlasmi. Barbininu sestru. „Koľkokrát sa ešte vyspíme, kým príde Mikuláš?“

Uch, mala byť predsa ticho.

Mama prestane písať.

„Ešte pätnásťkrát.“

„A kým bude Nový rok?“

„To ešte potrvá. Najprv príde Mikuláš,
potom Vianoce a potom Nový rok.“

Janka skriví ústa, mama si vzdychne.

„Teraz ma ale naozaj nechaj chvíľu
pracovať, toto totiž musím dokončiť.“

Janka prikývne. Mama píše ďalej.

Janka si vezme zlatú pastelku.

„Mami, v škole sa práve učíme
básničku pre teba a pre ocka. Smiem ti
ju povedať?“

„Niééé! Nesmieš mi ju prezradiť. Má to
byť predsa prekvapenie.“

Janka nafarbí sestrine vlasy nazlato.